

Posudek oponenta diplomové práce
Vimperk v období 1968–1969
Kateřina Železná

Vimperk se mezi historiky v poslední době ponejvíce skloňuje v souvislosti s proměnami a objevy na tamním zámku, nicméně rovněž samotné město má velmi bohaté a pohnuté osudy. V případě autorky a jejího dlouhodobého zájmu o třicetiletou válku je pro mne sice trochu zklamáním, že se nevydala hlouběji do dějin k „polím neoraným“ a spokojila se s výběrem období, pro něž jsou prameny výhradně české a snadno čitelné, nicméně je jich pro změnu obrovské množství a poválečná vimperská léta jsou historiograficky také neprobádaná. Navíc autorka ve své bakalářské práci již zpracovala roky 1945–1968, takže práci diplomovou na ni logicky navázala.

Hned na úvod musím pochválit propracovanou strukturu práce K. Železné, která se projevila v precizně sestaveném obsahu. I podle něj má dílo celkem pět hlavních částí. První se soustředí na 60. léta 20. století s vrcholem v době sovětské okupace a následné normalizace, druhý na léta sedmdesátá a třetí na léta osmdesátá s vrcholem v sametové revoluci. Podkapitoly jsou většinou tematicky podobné a po dekádách sledují záležitosti vimperského společenského a komunálně-politického dění, školství, sportu a průmyslu (průmysl bych ovšem předsadil před školství a sport). Pozornosti se dostává jednotlivým školám a průmyslovým podnikům (Šumavan, Jitona, Dřevopodnik, tiskárny aj.), ale třeba také romské problematice, která byla aktuální zvláště od 70. let. Čtvrtá kapitola je stručnější a chronologicky sem vlastně již ani nepatří, jelikož autorka v ní nastiňuje vývoj po roce 1989 – opět při takřka identickém rozvržení námětů. Nakonec pátá část vyšla vstříc módnímu tématu orální historie, jenže zvolený pamětník autorce příliš čtenářsky zajímavou výpověď o 70. a 80. letech ve Vimperku neposkytl. Omezil se jen na poměry v jednom ze zdejších podniků.

Impozantní je seznam archivních pramenů uvedený na konci práce. Kladu si však otázku, nakolik autorka s vypsáním zdroji skutečně pracovala a nakolik jen vypsala z inventáře archivního fondu položky, které se časově a tematicky vztahují k pojednávané problematice. Vzhledem k rozsahu pochybuji, že mohla vše projít a koneckonců i v poznámkovém aparátu se objevuje jen zlomek odkazů na tyto archiválie. Sekundární zdroje, tedy literatura, jsou naopak zastoupeny jen chabě, což však jistě není chyba autorky, nýbrž důsledek absence adekvátního (nejen odborného) zájmu o nastiňovanou tematiku.

Po jazykové stránce je práce relativně v pořádku, až na drobnosti typu autorčina „boje“ se vztažnými zájmeny (moje/svoje) nebo se stylistikou („mezníkem...jsem si stanovila“ = za mezník jsem si stanovila; rušivé výrazy typu „tohle“, obojí hned na s. 6). Autorka by ovšem měla vědět, že sametová revoluce se píše s malým „s“, stejně jako třicetiletá válka nebo vestfálský mír. A rozhodně se vyvarovat gramatických hrubek – jako „...probíhali...různé manifestace...“ (s. 63)! Obrazová příloha mohla být atraktivnější, pokud by se autorka lépe vypořádala s ořezáváním a kompozicí snímků. To je ovšem detail. Chybí mi každopádně snímky z událostí let 1968 a 1989 ve Vimperku, které bych tu očekával.

Práci přes uvedené připomínky rád doporučuji k obhajobě a hodnotím ji ještě jako **výbornou**.